

ninger for at forhindre Ulykker og Ulemper. Og det er min Overbevisning, at Anskuelserne er de samme nu. Jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at hvis Folketinget ikke vedtager Forslaget noget nær, som det er kommet fra Landstinget, ville Ændringerne gaa i Retning af Skærpelse. Jeg er ogsaa aldeles sikker paa, at rettede man Spørgsmaalet om fri Kørsel til Befolkningen, vilde det overvejende Flertal sige, at det lod sig ikke gøre at give lempeligere Bestemmelser end nu.

Jeg har læst i „Frederiksborg Amts Avis“, atovre i England, hvor Stemningen fra først af havde været Automobilernes gunstig, var den paa Grund af uforsvarlig Kørsel slaaet om, saa man nu helst ønskede at indskrænke Automobilkørselen saa meget som muligt, og man kunde derfor snart vente en Lov, der indførte Indskrænkninger. Nu kan det jo nok være, at Stemningen i saa Henseende ikke har vendt sig saaledes her. Jeg tror, at der er lige saa stor Sympati for Automobilerne nu som for 7 Aar siden, men jeg tror heller ikke, at den er større. Vi ere ingenlunde naaede til det Tidspunkt, hvor man kan give Kørselen fri. Jeg tror særlig, at der er 3 Ting, der først maa ske. Automobilerne maa blive mere lydlose, eller i alt Fald maa Lyden noget mere harmonere med Lyden af andre Køretøjer. Det er ikke nok, at de ikke gøre mere Støj end andre Køretøjer, de maa ogsaa nogenlunde have samme Lyd som disse, for at Hestene ikke skulle blive forskrækkede, og det er jo langt fra Tilfældet nu. Dernæst maa der ske Ændringer med Hensyn til Røg og Lugt. Ogsaa her er der jo sket store Forbedringer, og jeg tror, at Udviklingen vil gaa meget hurtigt i Fremtiden. Det er derfor muligt, at man fremtidig vil kunne raade Bod paa begge disse Ting.

Men hvad jeg tror, det bliver værre at forandre, er Forholdet med Hensyn til dem, der føre disse Automobile, nemlig at faa mere samvittighedsfulde og pligt-opfyldende Mennesker, end en hel Del af disse Førere er i Øjeblikket. Naar Mistemningen er bleven saa stærk i England som refereret, er en af Hovedgrundene den, at en hel Del Automobilstyrere kører ganske hensynsløst, og det samme er ogsaa i alt for høj Grad Tilfældet her. Der er selvfølgelig en hel Del, der kører forsvarligt og samvittighedsfuldt, men der er jo brodne Kar i alle Lande, og skal man klassificere Folket, tror jeg ikke, der er ret mange Klasser, hvor der er flere

brodne Kar end blandt Automobilstyrerne. Hvad Grunden er, ved jeg ikke. Det skal dog være Folk, der have faaet nogen Uddannelse, og dernæst skulde det jo være lidt civiliserede Folk. Men desuagtet viser det sig alt for ofte, at disse Automobilførere køre paa en aldeles vanvittig, uforsvarlig Maade. Og naar der ude paa Landet er en saa stærk Stemning mod Automobilerne, som der i Øjeblikket er, bære disse flere eller færre Vognstyrere den væsentlige Skyld derfor. Naar der derfor, som jeg har hørt, er en Automobilklub, saa vilde denne, i Stedet for, at den stadig stiller sine Fordringer om Kørselens Frigivelse, opnaa meget bedre Resultater, hvis den rettede sin Opmærksomhed mod sine Vognstyrere og alle Vegne, hvor den opdagede, at nogen havde kørt uforsvarligt, ubarmhjertigt meldte en saadan til Politiet for at faa ham afklappset. Det vilde være det allerbedste Middel til at faa Automobilkørselen givet fri. Men saa længe man kun raaber op om, at Automobilene er et godt og nyttigt Køretøj, men kører paa en uforsvarlig Maade, saa længe vil den store Del af Befolkningen se skeptisk paa dette Køretøj og ønske det saa lidt som muligt paa de Veje, den skal befare.

Der er nogle, der have sagt, at det ikke er Hesten, men Kusken, der er bange for Automobilene; jeg har ogsaa hørt det her i Tinget for nogle Aar siden. Men jeg kunde nok ønske, at en af de modige Herrer, der fremsætte saadanne Udtalelser, en Gang kunde faa Lejlighed til f. Eks. med et Enspænderkøretøj at møde et saadant Uhyre, der kommer farende med 5—6 Mils Fart — for Automobilerne køre, vel at mærke, langt, langt stærkere, end de have Lov til —, saa kunde det nok være, at den paagældende kom til at forstaa, at selv om han er nok saa modig, vil han ikke blive reddet fra Vejgrøften.

Jeg mener altsaa, at vi i Øjeblikket maa besvare Spørgsmaalet om, hvorvidt Automobilkørselen kan gives fri eller ikke, med et ubetinget Nej. Den lader sig ikke give fri lige i Øjeblikket, det vilde være alt for farligt og skæbnesvangert for alle de andre vejfarende. Men Spørgsmaalet bliver da, hvor store eller smaa de Indskrænkninger skulle være, som bør fordrres. Thi naar man ikke vil forbyde Automobilkørselen, saa maa — det ligger i Sagens Natur — Lovbestemmelserne ogsaa være af den Beskaffenhed, at ikke Kørselen derigennem indirekte bliver forbudt, men Automobilerne virkelig kunne